

http://www.es.hu/frojimovics_kinga8211;kovacs_eva;holokaust_a_csaszarvarosban;2015-12-10.html

letöltve: 2015. december 14.

Frojimovics Kinga–Kovács Éva Holokaust a császárvárosban

Városvezetés „szennyezett tájban”

LIX. évfolyam, 50. szám, 2015. december 11.

„*Willkommen in Wien!*” „*Wien ist alles etwas gemütlicher!*” (*Isten hozta Bécsben! Bécsben minden meghittebb!*) Ma Bécs az egyik legnépszerűbb turisztikai célpont nemcsak Európában, de a világon is. A Stephansdom, a Prater vagy Schönbrunn turisták ezreit fogadja nap mint nap – a *city brand* általában a k.u.k.-múlt nagyszerűségét hangsúlyozza.

Az elmúlt két évtizedben a város 1938–1945 közötti története, s abban különös hangsúllyal a holokaust, szintén turisztikai „látványossággá” vált Bécsben. S mivel – sok európai fővárossal ellentétben – az osztrák fővárosban nincs holokaustmúzeum, a legjelentősebb látnivaló a még Simon Wiesenthal által kezdeményezett és 2000-ben, a Judenplatzon felállított holokaust-emlékmű (*Mahnmal für die 65.000 ermordeten österreichischen Juden und Jüdinnen der Shoah*), vagyis a Névtelen Könyvtár, amelynek lépcsőinél folyamatosan turisták pihennek. Kicsit bizarr, de az emlékmű része lett a belvárosi kulináris attrakcióknak is (a téren legalább öt vendéglő, söröző található).

A német topografikus műtfeldolgozás nyomdokain haladva, idén jelent meg Bécsről a *Topographie der Shoah* című könyv.¹ Ez olyan várostörténeti olvasatot kínál, melyben az 1938–1945 közötti zsidóüldözés, az elpusztított „zsidó” Bécs színterei válnak láthatóvá. Tehát szemben a szokásos, a pompát és a dicső múltat hangsúlyozó útikönyvekkel, a várost mint múltjával szennyezett tájat (*kontaminierte Landschaft*) mutatja be.² Ehhez hasonló műtfeldolgozásokra alapozva lett felkapott az elmúlt évtizedben a tematikus történelmi séta, a térbeli történelem vizualizálása is.³

Vannak tehát már nyomai Bécsben a holokaustnak, ha kevésbé is, mint Berlinben, Varsóban vagy éppen Budapesten. Annak viszont alig, hogy a helyi közösség döntő többségének elhurcolása után, 1944–1945-ben több magyarországi zsidó kényszermunkás élt a városban, mint helyi zsidó, és hogy a sárga csillagot és sokszor tábori facipőt viselő deportáltak szinte belakták a várost, azaz annak minden szegletében jelen voltak (iskolákban, gyárakban, munkába menet a villamoson vagy gyalog, de a romeltakarítás során bárhol). Emléktábla is csak igen kevés helyen található (ilyen kivételek a Haidequerstrasse, Lobgrundstrasse, Tempelgasse/Ferdinandstrasse, Bischoffgasse, Malzgasse, Hackengasse emlékművei, emléktáblái), miközben a Wiener Wiesenthal Institut für Holocaust-Studienben végzett kutatásunk során már eddig több mint 100 bécsi helyszínt sikerült azonosítanunk.⁴

Az alábbiakban rendhagyó városnézésre indulunk. Azokat a helyeket mutatjuk be, amelyeket ma minden bécsi turista felkeres, azonban nem a megszokott útikönyvek, hanem a magyar zsidó kényszermunkások nézőpontjából. Meglehet, elsöre blaszfémnek tűnhet e kísérletünk, azonban reméljük, nem túlzunk és nem is sértjük meg a túlélők emlékét, hiszen ők maguk is gyakran a turista szemével tekintettek a városra.

„Megérkezés”

1944 nyarán és őszén több mint 55 ezer magyar zsidót deportáltak kényszermunkára Ausztriába. Csak június végén 15 011 magyar zsidót vettek nyilvántartásba a Bécs melletti strasshofi elosztótáborban négy magyar gettóból: 564-et Bajáról, 6641-et Debrecenből, 5239-et Szegedről és 2567-et Szolnokról. Strasshofban valóságos „rabszolgapiac” nyílt 1944 nyarán, ahol ausztriai gyárak, mezőgazdasági üzemek és birtokok, városi szolgáltatók, de családi vállalkozások is „kölcönözhetek” munkásokat. A deportáltak – többnyire anyák gyermekeikkel és a nagyszülőkkel, mivel a munkaképes férfiakat már korábban elvitte a magyar hadsereg munkaszolgálatra – Bécsben és Alsó-Ausztriában végeztek kényszermunkát a legkülönbözőbb munkahelyeken.

A Bécsbe deportáltak döntő többsége kis kelet-magyarországi településeken élt a gettósítás, illetve a deportálás előtt. Nekik már az a négy magyarországi város is nagynak számított, ahol gettóba zárták őket. Bécs mégsem metropolis volt számukra, a deportáltak legalább hírből ismerték a város nevezetességeit. A 15 évesen a debreceni gettóból Strasshofba deportált Eisler Éva például így emlékezett vissza a bécsi megérkezésre: *„Miközben utaztunk, besötétedett. Éjszaka lett és halvány sejtelmünk sem volt, hová visznek bennünket. Hirtelen megláttuk, mint egy égi jelet, a Prater óriáskerekét. Megkönnyebbültünk: Bécsbe visznek minket, vagy a környékére.”*⁵

„Kirándulások Bécsben”

Prater

A Prater tehát tájékozódási pontot is jelentett a városban néha egyedül közlekedő magyarországi kényszermunkásoknak. Ilyen, meglehetősen extrém helyzetet idézett fel az 1931-ben Budapesten született, de a szegedi zsidó árvaházban felnőtt és onnan deportált Chava Unger (sz. Ruttkai Éva).⁶ Az 1944-ben 13 éves lány más árvaházban nevelkedett lányokkal együtt Strasshofból egy floridsdorfi festégyárba került. A gyárban a gyerekek is dolgoztak, görgették a festékes hordókat, cipelték a zsákokat. Egy alkalommal, 1944–1945 telén fertőtleníteni vitték a gyárban dolgozó zsidókat. Ekkoriban már mindennaposak voltak Bécsben a légiriadók, a fertőtlenítés idején is épp szirénáztak. Évák kirohantak az épületből, és lefeküdtek a hóba. Éva egyedül maradt, és amikor fölnézett, a Prater óriáskerekét látta maga fölött. Körülötte mindenhol kráterek. Nagyon sokáig feküdt még ott, a légítámadás csak hajnalban ért véget. Ekkor gyalog indult vissza a gyárba. Egy idő után villamosra szállt, és kérdezgetni kezdte az embereket, hogyan jut Floridsdorfba. Segítettek neki, és így visszaért a gyárba.

Jardena Katzin (sz. Leipnicker Teréz, Békéscsaba, 1937) szüleivel és másfél évvel idősebb bátyjával, valamint 20 más rokonnal együtt először a Bécstől mintegy 20 kilométerre levő Franzensdorfbba került egy birtokra, mezőgazdasági munkára. Onnan 1944 szeptemberében ugyanennek a rokonsoportnak a tagjaként Bécsbe, a Kissler und Hermann Holzwarenfabrikba vitték dolgozni. A fafeldolgozó üzem vezetője, Kissler, nem sokkal a város felszabadulása előtt elvitte a csoportban levő összes gyereket a Praterbe, ahol befizette őket az óriáskerékre is.⁷

Schönbrunn

Magyar kényszermunkások Schönbrunnban, a Habsburgok nyári rezidenciáján is dolgoztak. 1944 nyarán a palota tőszomszédságában található iskolában, a 12. kerületi Bischoffgasse 10-ben egy ún. Wohnlager (lakótábor) működött, melyben 585 Magyarországról deportált zsidó – köztük sok kisgyerekes család – élt. Míg a felnőttek egy része építkezési vállalatok irányítása alatt végzett romeltakarítást, voltak, akik a Siemenswerkében dolgoztak, egy 10–12 fős gyerekcsoportot – csupa 12 év alatti gyereket – pedig rendszeresen Schönbrunnba vittek, ahol a gyerekek a kastélyparkban kertészkedtek. A gyerekek olykor szendvicset kaptak a kisgyermekeikkel épp arra sétáló osztrák anyáktól. A debreceni születésű Jeshajahu (Ernö) Wiesner (sz. 1933) nemcsak erről emlékezett meg, hanem arról is, hogy a palotakertben néha egy kicsit játszhattak a bécsi gyerekekkel. Azok szülei pedig megkérdezték az ott dolgozó kis magyar kényszermunkásokat, hogy ők tulajdonképpen miért is nincsenek iskolában.⁸

A Belváros

A magyarországi zsidó kényszermunkások Bécsben többnyire osztrák munkafelügyelők vezetése alatt dolgoztak. Az 1927-ben Makón született és Szegedről deportált Haja Genzel Rubinstein igen érdekes epizódot említ.⁹ A családjával együtt egy bécsi iskolában, a 10. kerületi Schrankenberggasse 32-ben elhelyezett Haját mindennap nyitott teherautón vitték dolgozni a Bécsi Erdőbe, a Wienerwaldba, fakivágásra. Egy nap a sofőr körbefurikázta a csoportot Bécs belvárosán, megmutatta nekik a főbb látványosságokat: az Operát, a Hofburgot és más helyeket. Még a Wienerwaldban levő Mayerlingbe is elvitte őket, ahol 1889-ben öngyilkos lett Rudolf főherceg.

A Központi Temető

A Központi Temetőben (Zentralfriedhof) 1944–1945-ben magyarországi kényszermunkások, főleg gyerekek dolgoztak. Az ide vezényelt negyven gyerek Bécs egyik Wohnlageréből, a 15. Hackengasse 11. szám alatt található iskolából járt a temetőbe villamossal, ahol bozótot kellett irtaniuk, gesztenyét gyűjteniük és sírokat gondozniuk. A temetőben halotthamvasztó is volt, ahol egész nap égett a tűz. A hamvasztást az ott dolgozó gyerekek közvetlen közelségből látták. Egyikük, az 1932-ben Debrecenben született Simcha Schiffmann, még az Izraelben 2005-ben vele készült interjú során is felidézte az 1944-ben belé rögzült képet – a hamvasztás során „felülő” holttesteket...¹⁰

1944–1945 fordulóján szinte mindennapossá váltak a légitámadások, melyek rengeteg polgári áldozatot is szedtek. A halottakat a Központi Temetőben tömegsírokba temették. A holttesteket teherautókon hozták a temetőbe, és beborították őket az előre kiásott gödrökbe. Az ott dolgozó gyerekek többször is részt kellett vegyenek ebben az elhantolásban.¹¹

Kirándulások Bécs körül

1944 telén a Bécs környékén mezőgazdasági munkákra vitt kényszermunkások túlnyomó többségét a náci hatóságok a fővárosba szállították további munkákra. Egy részük az akkor Nagy-Bécshez tartozó laxenburgi táborba került, melyet a kastélyszolgák szállásából alakítottak ki. Ide került Benedek István Gábor (írói nevén BIG) is (sz. 1937, Gyula), akinek az emlékezetében főleg a kastély kazamatáiban levő Habsburg-temetkezőhely maradt meg: *„ebben a laxenburgi kastélyban, s annak a pincerészében feküdtek holtukban a Habsburg hölgyek és a Habsburg urak. A nevük oda volt téve réztáblával, teljes életrajzzal, adatok, abszolút rendezetten. Katalogizálva. És én itt bújtam ebben a pincében, ide lemehettem valamilyen oknál fogva.”*¹²

Magyarországi zsidó kényszermunkások dolgoztak a Bécsi Erdőben is. A már idézett Haja Genzel Rubinstein például fát vágott és nehéz farönköket cipelt az erdőben.¹³ Munka közben sokszor kirándulók mentek el mellettük. Voltak köztük olyanok, akik titokban a kezükbe nyomtak kenyeret, felvágottat. A foglyok között akadtak, akik kéregetni kezdtek, a gyerekeiknek akartak ételt vinni a Wohnlagerbe. Erre őreik megtiltották, hogy közeledjenek az arra járók felé.

Gyerekszemmel így látta mindezt az 1935-ben Kiskunhalason született Mirjam Herstik, aki a 10. kerületi Schrankenberggasse 32-ben levő iskolai Wohnlagerben várta haza mindennap a Wienerwaldban fát vágó anyját és nővéreit: *„Mi csak azt kérdeztük tőlük, hogy hoztak-e egy kis ételt. A mamám kifejezett tehetség volt az ételkapás terén. Az erdőben voltak, ott, ahová kirándulók is jártak. Piknikeztek. Anyám pedig minden szégyenkezés nélkül megszólította őket németül, és egy kis ennivalót kért tőlük. Voltak köztük nagyon jó emberek is, akik elővettek valamit a kosaraikból: egy zsömlét, egy szelet süteményt. Anyám mindig hozott valamit. Mindig. Tudtuk hát, hogy először ezt kérdezzük. Már vártuk őket, hogy jöjjenek már meg, és hozzanak nekünk valamit. Mert nagyon éhesek voltunk, nagyon éhesek. Kicsi gyerekek voltunk, akiknek nem volt semmi dolga, éhesek voltunk.”*¹⁴

A „meghitt” Bécs?

Hogyan találkozott az a mentális kép, amelyet a magyarországi vidéki zsidók őriztek az elképzelt – vagy a korábbi utazásaik alapján megtapasztalt – Bécsről azzal a tapasztalattal, amit a kényszermunka során a városról szereztek? Amint a fenti idézetekből is láthatjuk, a kényszerű bécsi tartózkodás több korábbi emlékképet és tudást is mozgásba hozott a városba deportált magyar zsidókban. Ez korántsem jelenti azonban azt, hogy a városi lakossággal is szoros kapcsolatba kerültek volna. Épp ellenkezőleg, eddigi kutatásaink azt mutatják, hogy a magyar kényszermunkások érintkezése a városi terekkel és emberekkel e rövid, kevesebb mint egyéves periódusban korlátozott és esetleges maradt. Ennek elsődleges oka – a fizikai szegregáción és a nyelvi nehézségeken túl – a kényszermunkások társadalmi státusa és a közöttük kialakult belső viszonyrendszer volt.¹⁵ Írásunk végén vizsgáljuk meg ezt valamivel részletesebben.

A magyar zsidó kényszermunkások úgy jelentek meg a bécsi lakosság kognitív térképén, mint idegenek, sőt koldusok. Noha a szakirodalom hangsúlyozza, hogy a magyar zsidókkal sokkal együttérzőbb és nagylelkűbb volt a bécsi lakosság, mint korábban a bécsi zsidósággal, ezt csak részben tudjuk megerősíteni. Valóban segítettek, de egyfelől átmenetinek tekintették a magyar zsidó jelenlétet, másfelől – szemben a bécsi zsidókkal – nem néztek vetélytársként a magyar zsidókra, hiszen mindig alárendelt pozícióban látták őket.

Voltak persze kivételes vagy annak látszó történetek is. A varrónőként Bécsbe deportált Rose Czeizler-Visontay így emlékezett vissza 1944–1945-ös alkalmi találkozásaira és helyi segítõire a városban: „Még csak néhány napja voltam ott. Volt szemben egy bolt, ahová bementem gyertyát és gyufát venni, mert a Lagerben ezek a dolgok kellettek nekünk. A boltban egy nagyon kedves, 18 év körüli lány volt. Rám nézett, és a kezembe nyomott egy nagy kenyeret. Nézett engem, én pedig nem tudtam megszólalni. Fogtam a kenyeret. A pulthoz ment, és úgy tett, mintha a kenyérjegyemet tette volna el a kenyérért cserében. Akkoriban mindenki jegyre kapta a kenyeret. Ez a gyönyörű osztrák lány ettől kezdve egész évben kenyeret adott nekem. El tudod ezt képzelni? (...) Egy napon, amikor már egy hete ott dolgoztam, kimentem a folyosóra valami munkát elvégezni. Egy szõke hölgy kinyitotta az ajtót és belökött rajta. »Jöjjön be! Kedvesem, figyeljen rám. Mi nem vagyunk hitleristák, mi szociáldemokraták vagyunk. Ezen az ajtón átlépve mindig leülhet és ihat egy kávét. Várjuk a szövetségeseket vagy az oroszokat, hogy végre megérkezzenek. Segítünk maguknak! Mindnyájuknak.« Elhiszed? Egy lakásban ültem a konyhában, és forró kávét ittam. (...) Egy napon egy másik utcába mentem, ahol egy hölgy behívott magához. Bementem, mire a következõt mondta: »Bankigazgató a férjem. Nem vagyok zsidó. De nagyon zavar, hogy nem teszünk semmit. Hogy Hitler parancsol nekünk. Jöjjön be, üljön le. Segíteni akarok magának.« Mire mondtam, hogy varrónõ vagyok, és megkérdeztem, hogy tudok-e valamiben segíteni. »Persze, varrjon nekem egy blúzt«, mondta. Ahogy ültem, megláttam egy Singer varrógépet. Úgy éreztem, a mennyországban vagyok. Kifizette a munkámat és szerzett még néhány megrendelést.”¹⁶

A segítségnyújtás egy másik formájáról számol be visszaemlékezésében a már idézett Benedek István Gábor, aki hétévesen anyjával és idõsebb testvérével 1944 nyarán egy közvetlenül Bécs mellett fekvõ faluba, Gerasdorfba került mezõgazdasági munkára. 17 Benedek mamát és nagyobbik fiát, Pált egy alkalommal egy pékhez osztották be, az õ földjén kellett répát egyelniük. Egy nap a mamát a pék házába hívták, hogy segítkezzen a nagytakarításban. Miután Benedek mama megtanította a péknét szõnyeget pucolni, a hölgy érdeklõdni kezdett, hogy ki is õ. Így derült ki számára, hogy Benedekné egy nagy magyarországi malom fõkönyvelõjének a felesége, aki otthon még maga is pucoltatta a szõnyegeit, férje pedig rendszeresen járt Bécsbe az Anker céghez üzleti ügyekben. A pékné férjével utánaézetett annak, hogy a Benedekné által említett Anker-tisztviselõ létezõ személy-e, majd miután meggyõzõdött az információ valóságtartalmáról, pártfogásába vette a Benedek családot. Többször meghívta õket a házába, élelemmel látta el õket, az anyának jó cipõt adott, a kis Istvánnak pedig egy meleg bundát, valamint játékokat. Cselekedete sokat segített abban, hogy Benedekék túléltek a megpróbáltatásaikat, kivált, amikor 1944 telén a család Bécsbõl Bergen-Belsenbe került.

Nagyon keveset tudunk a bécsi és a magyar zsidók közötti érintkezésekrõl. A források alapján úgy látjuk, hogy a kórházi személyzetten és néhány szociális munkáson kívül, akik a megmaradt bécsi zsidó hitközség kötelékében dolgoztak, más helyi zsidóval nem találkozhattak a magyarországiak. Erre alkalmuk sem volt, hiszen a Bécsben maradt, mintegy 6000 zsidó mozgástere is igen szûk volt.

Tovább ritkította az érintkezést a külvilág és a magyar kényszermunkások között, hogy utóbbiak viszonylag szervezeten, s ha csonka – aktív férfi nélküli – családokban is, de mégiscsak a rokonaikkal érkeztek Bécsbe. A családok, mivel azonos közösségekbõl érkeztek, egymást is jól ismerték. Mindebbõl következõen kialakult egy belsõ munkamegosztás, közösségi és vallási élet, amely lehetővé tette a korábbi kulturális kötõdések fenntartását, még ha erõsen korlátozott mértékben is. Voltak olyan családtagok (különösen az idõsek), akik ki

sem tették a lábukat a lágerből. Igyekeztek megszervezni a gyerekek taníttatását is. Több példát találtunk a visszaemlékezésekben arról, hogy a közösség rabbijai, kántorjai, öregei szervezték a vallási életet a lágerekben.

Bécs – paradox módon – a korábbi turisztikai élmények és imaginációk városa is maradt, és a magyarországi kényszermunkások ezt a pozitív és erősen kulturális képet vetítették ki kisebb-nagyobb pozitív élményeikre. 2008-ban Izraelben felvett tanúvallomásaiban például Rivka Weisz (sz. Herstik, 1934), aki Kiskunhalason nőtt fel erősen ortodox családban, a következőképpen igyekezett elmagyarázni, mi is az a Wienerwald: „*Wienerwald, tudja, a Bécsi Erdő, Johann Strauss, keringők, zene. Egy csodás, csodás erdő.*”¹⁸

Ezért meséltek közülük sokan lelkesedve a bécsiekről, noha a tényleges segítség, amit kaptak, eltörpül a szenvedéseik mellett. Egyetlen eddig feltárt szövegben sem találtunk történetet szökésről vagy bújtatásról. Sőt, a túlélők éppen ennek ellenkezőjéről számolnak be, mint például a már idézett, a még Debrecenből hozott nyári ruhában és facipőben a jeges szélben havat lapátoló Eisler Éva is, akinek a metsző hideg elől egy rövid időre sikerült menedékre lelnie, sőt egy bécsi lakostól még egy üveg tejet is kapott, ám történetét mégis így zárta: „*Voltak szökési lehetőségeink is, de nem volt hová. Jobb volt visszamenni a táborba és együtt maradni a családdal.*”¹⁹

Utószó

A múlt rendszerben klasszikussá vált, először 1978-ban megjelent *Bécs* című útikönyvet egy egykori kényszermunkás, az 1944-ben bakfis Ember Mária írta.²⁰ Az az Ember Mária, aki négy évvel korábban, 1974-ben megjelentette a *Hajtűkanyart*. Az általa jegyzett Bécs útikönyvben egyetlen szó sem esik a vészkorszakról vagy a bécsi, netán a Magyarországról Bécsbe hurcolt zsidóságról. Ember Mária, miközben megírta az egyik máig legmeggrázóbb könyvet a magyarországi holokausztról, amely részben Bécsben játszódik, útikönyvében Bécsset a távolabbi történelem és a magaskultúra keretei között, a holokausztot teljesen elrejtve ábrázolja. „Ez” a Bécs – Strauss, a keringő, a Prater, Schönbrunn, a Wienerwald és a Sachertorte városa – nem „az”, talán nem is lehetett az a Bécs, amelyre a kényszermunkásként eltöltött hónapok emlékeztették.

[1] Lásd Dieter J. Hecht, Eleonore Lappin-Eppel, Michaela Raggam-Blesch: *Topographie der Shoah. Gedächtnisorte des zerstörten jüdischen Wien*. Wien: Mandelbaum 2015.

[2] A fogalom Martin Pollacktól származik. “Dieser Begriff ist unwissenschaftlich. Ich habe ihn selber erfunden. Eine kontaminierte Landschaft ist für mich eine Landschaft, die nach außen hin nichts Auffälliges aufweist, die aber etwas verbirgt. Plakatív gesprochen: Wenn ich beginne zu graben, kommt etwas zum Vorschein. Etwas wurde zugedeckt, das zu einem Teil der Landschaft wurde. Heute kann ich Landschaft kaum mehr unkontaminiert denken. Das ist nicht immer angenehm. Wo ich gehe und stehe, überlege ich oft: Hoffentlich verbirgt diese Landschaft nichts Schlimmes.” Martin Pollack: “Wo ich gehe und stehe.” Interview Mia Eidhuber, *Der Standard*, 22. Februar 2014.

<http://derstandard.at/1392685903291/Martin-Pollack-Wo-ich-gehe-und-stehe>

[3] Hasonló kezdeményezés volt Budapesten pl. a Csillagos házak projekt (lásd <http://www.csillagoshazak.hu/>).

[4] A projektről lásd <http://ungarische-zwangsarbeit-in-wien.at/>.

[5] Moreshet Archives (MA), Givat Haviva, Israel, A1517.

[6] Yad Vashem Archives (YVA), Jerusalem, Israel, O3-7418.

[7] YVA, O3-12982.

[8] YVA, O3-12564. Lásd még Eli Rosen visszaemlékezését: YVA O3-7638.

[9] YVA, O3-11538.

[10] YVA, O3-5311.

[11] YVA, O3-5619.

[12] USC Shoah Foundation Institute (VHA), 49300.

[13] YVA, O3-11538.

[14] YVA, O3-12457.

[15] A magyar zsidó kényszermunkások mindennapi életéről lásd Kinga Frojimovics – Éva Kovács: Jews in a ‘judenrein’ City: Hungarian Jewish Slave Laborers in Vienna (1944–1945), *Hungarian Historical Review* 4 (2015)/3: 632-663.

[16] VHA, 2677.

[17] VHA, 49300.

[18] YVA, O3-12974.

[19] MA, A1517.

[20] Egyébként nemcsak a Bécs útikönyvet, hanem az alábbiakat is ő jegyezte: Berlin, az NDK fővárosa (1969), München (1971), London (1972), Az NDK (társszerző, 1973), Bajorországi utazások (1980), Nyugat-Berlin (1985), NSzK (1987).